

Pàmias, sense pressa

A cabo d'enllestir una lectura insòlita: *Déu no té pressa* (Curbet Edicions, 2018), de l'amic poeta Jordi Pàmias. Insòlita, d'una banda, en relació a l'autor: tot i que la condició d'home de fe cristiana plana per sobre de bona part de la seva obra poètica, és en aquestes pàgines de prosa on en parla més obertament i amb més compromís. Però també és insòlita pel que fa al lector: és un llibre al qual difícilment hauria arribat si no sentís un gran afecte per l'autor i un interès per tot allò que publica. Es tracta d'uns apunts de dietari escrits entre el 2010 i el 2011. Un reguitzell d'anotacions de tres o quatre ratlles (reflexions i comentaris depurats i sintètics, que de vegades s'acosten a l'aforisme) que fugen de la retòrica banal i recalen en la transcendència quotidiana d'una persona humil que, sense fer escarafalls, mentre juga amb el seu net Bernat, va al teatre amb la Maria, viatja a Terra Santa o assisteix a un recital poètic, pensa coses d'una gran profunditat. Els comentaris que trobem a *Déu no té pressa* van molt més enllà de la reflexió purament religiosa i segueixen (com s'apunta en el lluminós pròleg Lluís Calvo) tres eixos temàtics: l'actualitat (els inicis del procés sobiranista, la immigració, la crisi econòmica, la lluita contra el "bilingüisme hipòcrita", el

tsunami al Japó i l'incendi a la central de Fukushima o els 50 anys d'Òmnium), la poesia i l'art ("en la creació, la bellesa ens es oferta", "no hi ha obra al marge del sentiment", "la contemplació del món i el record són el doble impuls, fonamental, de la poesia", "l'obra d'art ha de ser imprevisible"), i, naturalment, la fe cristiana ("L'esperit de Jesús és en nosaltres i ens enforteix contra el desànim i la por"). És una llàstima que l'edició, que aparentment és prou acurada, caigui en algun error que fa poca justícia a la qualitat del conjunt, com ara la inexplicable desaparició, a les darreres quaranta pàgines del llibre, de la cursiva quan se citen versos o títols d'obres literàries. A *Déu no té pressa* hi ha molts detalls interessants que mostren la quotidianitat d'un home savi, ple d'humanitat, humilitat i generositat, que renuncia a l'orgull petulant (quan, per prestigi, podria rabejar-s'hi) i és capaç de veure les virtuts en l'obra d'aquells a qui admira. I no s'està de mostrar la seva admiració tant per clàssics (Chesteron, Pla, Torres, Alcover o Maragall), com per alguns contemporanis (Formosa o Mira), o, fins i tot, per autors més joves (com Xavier Mucià o el poeta i científic no racionalista David Jou). "L'enveja és profundament trista", diu, parlant del món dels lletraferits, "la netedat d'esperit tendeix cap a l'admiració". I Jordi Pàmias és un escriptor admirable, que cal anar llegint, sense pressa.

